

САВЕТ ЕВРОПЕ
ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ДОРИЋ против СРБИЈЕ

(Представке бр. 33029/05)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

27. јануар 2009. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2 Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету Дорић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење) заседајући у већу у чијем су саставу били:

Françoise Tulkens, *председник*

Ireneu Cabral Barreto,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

Nona Tsotsoria,

Işıl Karakaş, *судије,*

и Sally Dollé, *секретар Одељења,*

После већања на затвореној седници 6. јануара 2009. године, изриче следећу пресуду, која је донета тога дана.

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (бр. 33029/05) против Државне заједнице Србија и Црна Гора, коју је Суду поднео према члану 34 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (Конвенција) у то време држављанин Државне заједнице Србија и Црна Гора, г. Слободан Дорић (подносилац представке) дана 13. септембра 2005. године.

2. Почев од 3. јуна 2006. године, после декларације о независности Црне Горе, Србија је Висока страна уговорница у поступцима пред Судом.

3. Владу Државне заједнице Србија и Црна Гора а, касније, Владу Србије (у даљем тексту “Влада”) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

4. Дана 6. децембра 2006. године Суд је одлучио да Владу обавести о представци. Примењујући члан 29 став 3 Конвенције, одлучио је да донесе одлуку о допуштености и основаности представке истовремено.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке је рођен 1951. године и живи у Београду.

6. Општина Вождовац, где је подносилац представке био запослен као чиновник, донела је 30. јуна 1988. године решење на основу ког је подносилац представке остао нераспоређен, што је на крају имало за последицу његов отказ.

7. Подносилац представке је због тога покренуо парницу против Општине, тражећи да буде враћен на посао и неисплаћене плате.

8. Основни суд удруженог рада у Београду је 24. јануара 1989. године донео одлуку против подносиоца представке, а ова одлука је постала правоснажна до 18. маја 1989. године.

9. Подносилац представке је накнадно два пута поднео предлог за понављање поступка, али без успеха.

10. Подносилац представке је 13. јануара 1992. године поднео трећи предлог ове врсте, а 19. марта 1996. године Пети општински суд у Београду (у даљем тексту Општински суд), коме је предмет прослеђен, коначно је донео одлуку о понављању поступка.

11. У периоду од 9. октобра 1997. године до фебруара 2004. године, Општински суд је прибавио четири извештаја вештака у вези са тачним износом неисплаћених плата које се дугују подносиоцу представке, као и акумулираном затезном каматом.

12. Пошто је предмет два пута враћен на нижу инстанцу, Општински суд је 4. јула 2006. године одбио захтев подносиоца представке да буде враћен на посао, али је делимично усвојио његов захтев за накнаду материјалне штете.

13. Окружни суд у Београду је 27. јуна 2007. године наложио да подносилац представке буде враћен на посао, али је укинуо преостали део пресуде првостепеног суда и наложио поновно суђење.

14. Врховни суд Србије је 6. марта 2008. године одбацио ревизију тужене.

15. После тога се поступак пред Општинским судом наставио само у вези са новчаним потраживањем подносиоца представке. Пошто су обезбеђена још два додатна мишљења вештака, Општински суд је 28. јуна 2008. године делимично усвојио тужбени захтев.

16. Тужена Општина је 17. јула 2008. године изјавила жалбу против ове пресуде. На основу информација које су Суду до данас доставиле стране у поступку, поступак је очигледно још увек у току пред Окружним судом.

ПРАВО

I НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНОВА 6 и 13 КОНВЕНЦИЈЕ

17. Подносилац представке се жалио према члану 6 став 1 Конвенције да је дужина поступка у питању била некомпатибилна са захтевом „разумног рока“. Он се даље жалио према члану 13 Конвенције да нема начина да убрза предметни поступак или да добије накнаду због претходног кашњења.

18. Влада је ставила различите приговоре у вези са допуштеношћу ових питања. Међутим, Суд је одбацио сличне приговоре у многим претходним предметима (види, на пример, *Цветковић против Србије*, бр. 17271/04, ставови 38 и 42, 10. јун 2008. године, *Томић против Србије*, бр. 25959/06, ставови 81 и 82, 26. јун 2007. године, *В. А. М. против Србије*, бр. 39177/05, ставови 85 и 86, 13. март 2007. године). Он у конкретном случају не налази никакве посебне околности које би захтевале одступање од ове праксе. Према томе, он ове притужбе проглашава допуштеним.

19. Влада је даље навела да није било повреде чланова 6 и 13 Конвенције.

20. У вези са притужбом подносиоца представке због одуговлачења поступка, Суд примећује да је спорни поступак у надлежности Суда *ratione temporis* више од четири године и десет месеци и изгледа да још у току пред другостепеним судом. Дана 3. марта 2004. године, када је Конвенција ступила на снагу у односу на Србију, поступак је већ био у току више од петнаест година и четири месеца. Суд примећује да предмет подносиоца представке није био посебно сложен и налази да је понављање финансијског вештачења било потребно само како би се обрачунала неисплаћена зарада подносиоца представке, као и затезна камата, настала у току самих поступака.

21. На основу своје праксе Суд је нашао да укупна дужина спорног поступка није испунила захтев разумног рока. Према томе, дошло је до повреде члана 6 став 1 Конвенције.

22. Штавише, с обзиром на став Суда у вези са чланом 6 став 1, као и раније пресуде по овом питању (види, међу многим другим, *Илић против Србије*, бр. 30132/04, 9. октобар 2007. године), Суд сматра да, у релевантном тренутку, заиста није постојао делотворан правни лек у домаћем праву за притужбу подносиоца представке на дужину поступка о коме је реч. Према томе, дошло је до повреде члана 13 Конвенције.

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41 КОНВЕНЦИЈЕ

23. Подносилац представке је тражио РСД 2,766.768 и РСД 700.000 на име материјалне и нематеријалне штете, односно, РСД 626.850 на име трошкова насталих пред домаћим судовима, као и РСД 30.000 за трошкове настале поводом поступка пред судом у Стразбуру. Влада је оспорила ова потраживања.

24. Суд примећује да је предметни поступак још у току и стога, налази да се захтев подносиоца представке за надокнаду материјалне штете мора одбацити. Међутим, процењујући на основу правичности, Суд подносиоцу представке додељује 3.500 евра на име претрпљене нематеријалне штете, уз затезну камату засновану на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

25. Даље, пошто је размотрио документа која поседује, Суд одбацује захтев подносиоца представке за надокнаду трошкова насталих пред домаћим судовима, с обзиром да изгледа да спорни поступак још увек траје и да се, стога, трошкови о којима је реч још увек могу надокнадити у том поступку. Суд, штавише, одбацује, као необразложена потраживања подносиоца представке за надокнаду трошкова пред Судом.

ИЗ ГОРЕ НАВЕДЕНИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку допуштеном,

2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6 став 1 Конвенције,
3. *Утврђује* да је такође дошло до повреде члана 13 Конвенције,
4. *Утврђује*

(а) да тужена држава треба да исплати подносиоцу представке, у року од три месеца од дана када ова пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44 став 2 Конвенције, 3.500 евра (три хиљаде пет стотина евра) на име претрпљене нематеријалне штете, који износ треба претворити у националну валуту тужене државе по курсу који се примењује на дан исплате плус сваки порез који се може платити на ове износе,

(б) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведени износ по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централе банке у току периода неизвршења обавезе уз додатак од три процентна поена,

5. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 27. јануара 2009. године у складу са правилом 77 ставови 2 и 3 Пословника Суда.

Sally Dollé
Секретар

Françoise Tulkens
Председник